

Op een feest - mijn dochtertje was toen enkele maanden oud - vroeg een goede kennis me: "En, hoe is 't?"

"Slecht", antwoordde ik eerlijk.

Er volgde een oorverdovende stilte.

"Ah... .En de kleine, alles goed? Frisjes hé, de laatste tijd."

De volgende week ging ik naar een infoavond over Tele-Onthaal

Ik volgde de opleiding. Ik mocht blijven.

Vandaag is mijn dochter tweeëntwintig... .

Zoveel jaar T.O., ze zijn voorbijgevlogen, ingebed in het lessenrooster van mijn leven, even vertrouwd als thuiskomen, even natuurlijk als eten of drinken.

T.O. is eten en drinken, gaf mij voedsel, heeft me gemaakt tot wie ik ben.

Nee, T.O. maakt van jou geen wereldverbeteraar, heilige of therapeut.

Het maakt je wel een voller, rijker mens.

Het voelt niet aan als geven, het is meer krijgen.

Van heel bekwame, geëngageerde mensen die je opleiden en blijven begeleiden.

Van gelijkgezinden die hier eveneens vonden wat ik zocht: een omgeving waar nooit een pijnlijke stilte valt, maar waar je vriendschap, diepgang, plezier en ontroering deelt.

Krijgen vooral van de talloze mensen die bellen, zonder naam en zonder gezicht, met alleen een stem en een eigen verhaal.

Ik mag mijn oor te luisteren leggen op hun hart, en onder het alledaagse getoeter en gedruis, waarin zoveel gemis wordt weg gefilterd, horen wat ze echt willen zeggen.

Ze leren mij de betekenis van oude woorden als mededogen, deemoed en dankbaarheid.

Het heeft met zingeving te maken.

Het geeft zin aan.

Zin om.

Zoiets. En daar doe je het voor.

.....

Oorspronkelijk zocht ik een zinvolle activiteit naast de gewone dagelijkse activiteiten van het gezin. Een sociale activiteit op vrijwillige basis vind ik nuttig omdat je echt een functie vervult binnen de maatschappij: je bent nuttig, men doet beroep op je. Dat doet plezier.

Mijn huidige motivatie? Ik krijg heel veel terug: stof om over na te denken; ik leer andere leefwerelden kennen want mensen geven zich soms helemaal bloot, wat in de gewone dagelijkse omgang met de mensen niet altijd evident is; ik leer veel over het functioneren van de mensen, hoe ze reageren en wat er achter bepaalde indrukken kan schuilen. M.a.w. je leert relativeren en begrijpen.

Ook motiverend zijn de contacten met de andere vrijwilligers. Je bent niet alleen bezig en je leert er fijne mensen kennen.

.....

Toen ik in 2002, een beetje benauwd, de telefoon nam en belde naar Tele-Onthaal, kwam dat vooral door het feit dat ikzelf een zware periode achter de rug had. Mijn beste vriendin had zelfmoord gepleegd.

Zelf ben ik enig kind gebleven, maar wij twee kwamen overeen als de beste zussen. Ze was een sterke vrouw indertijd, van wie niemand kon vermoeden dat het daar binnenin zo slecht ging. Zoiets... was in haar geval ondenkbaar.

De tijd nadien was voor mij heel zwaar: het onbeantwoorde "waarom", de "schuldgevoelens"...

Ik vond dat dit nooit meer opnieuw mocht gebeuren en voelde de noodzaak een steentje bij te dragen. Tele-Onthaal was de oplossing. Hier zou ik mensen kunnen helpen en aan iedereen een oplossing bieden...

Na vijf jaar heb ik geleerd dat ook zelfdoding een oplossing kan betekenen. Kan ik, hoewel heel moeilijk, dat zelfs aanvaarden... Ik probeer mijn uiterste best te doen om mee te zoeken naar hoe het zo ver gekomen is (vroeger koos ik de kant van wie achterblijven, vandaag kruip ik in het vel van zij die zo lijden...)

Dat is dan ook het grote verschil. Toen ik bij Tele-Onthaal kwam zou ik alles oplossen, nu weet ik dat ik zo weinig kan, maar dat mijn grote oor zo goed kan luisteren, en dat ik de persoon die belt zo graag zie en dat ik voel wat er in hem omgaat.

Wanneer de beller zich begrepen voelt, krijg ik zelf ook begrip terug, en dat is ruim voldoende want doet deugd.

Anderzijds geeft ook de wetenschap dat het binnenshuis bij Tele-Onthaal zo warm is, dat we er voor mekaar zijn in moeilijke tijden, mij een veilig gevoel.

Bedankt voor alles.

Twee jaar geleden ben ik naar Tele-Onthaal gestapt om een deel van mijn vrije tijd op een zinvolle manier te besteden aan vrijwilligerswerk en daardoor medemensen op een concrete manier te kunnen bijstaan. Die verwachting wordt nog elke week waar gemaakt en ook de organisatie van Tele-Onthaal heeft alle verwachtingen overtroffen. Het is een warm nest waar je je als vrijwilliger thuis voelt, waar je veel nieuwe vrienden leert kennen en waar je goed omringd wordt. Ik hoefde voor mijn engagement niets terug te krijgen. De vriendschap van de collega's en de dankbaarheid van vele oproepers zorgt er echter voor dat het engagement geen last is maar dat je er na de vakantie naar uitkijkt om de draad weer op te nemen.

Toch zijn er twee onverwachte zaken te melden. Ik heb in mijn leven met veel mensen kennis gemaakt en ik dacht daarom dat ik de wereld kende. Het is pas bij Tele-Onthaal dat ik ontdekt hebt dat er nog een wereld van ellende verscholen zit achter de gezichten van de goedgeklede mensen die we dagelijks ontmoeten en achter de façades van de mooie huizen die we dagelijks voorbij rijden. Het is ook de eerste keer (buiten de familie- en vriendenkring) dat van mij niet gevraagd wordt een 'rol' te spelen of een 'functie' uit te oefenen. Bij Tele-Onthaal kan en moet je jezelf zijn en worden alle registers van je persoon op een bepaald ogenblik aangesproken. Dit alles maakt dit engagement de moeite waard en zeer verrijkend.

Toen ik vier jaar geleden de stap zette naar Tele-Onthaal kwam dit vooral door het feit dat ik mijn beroepsloopbaan in de commerciële sector had stopgezet, een opleiding tot psycho-therapeut volgde en een stageplaats zocht.

Stage lopen kon niet, zodat me het voorstel werd gedaan om als vrijwilliger mee te werken. Ik dacht toen: ik ga mijn theorie hier in de praktijk kunnen omzetten, ervaring kunnen opdoen, ideaal is dat... Ik ga me nuttig voelen, de wereld wat mooier maken door me voor mensen in te zetten, door hen vooruit te helpen via een inlevend gesprek en begripvolle vragen. Dus: doen !

Na vier jaar is mijn drijfveer nog versterkt.

Tele-Onthaal is een wezenlijk deel van mijn leven geworden en heeft in grote mate mijn levenshouding beïnvloed. Ik heb het gevoel dat ik nu een "voller" leven beleef, dat de zin van het leven voor mij iets duidelijker geworden is. Mijn hart is gegroeid: ik voel meer mildheid en heb ontdekt wat 'nederig zijn' is. Zalig. Er is iets, of iemand die me stuurt, me leidt, zo voel ik het aan. Een nieuwe ontdekking. Mijn empathisch luisteren heeft nog meer verdieping gekregen door te proberen er voor mensen te zijn met heel mijn hart, door hen alle liefde te geven die maar kan.

Dat probeer ik vandaag de bellers te bieden. Als cadeau krijg ik van hen een spiegel aangereikt die me uitnodigt naar mijn eigen leven te kijken en zo als mens te groeien. Wat een verrijking.

Dank je wel, verantwoordelijken van Tele-Onthaal, die in mij geloofden en me deze levensweg aanreikten.

De oorspronkelijke motivatie voor mijn inzet: ik wou mij inzetten voor de maatschappij. Ik wou iets doen voor de anderen, wat tijd hiervoor vrijmaken.

Ik had mij voorgesteld dat het vooral ging om het luisteren naar mensen. Tijdens de opleiding bleek al vlog dat het om meer ging dan enkel luisteren. Dankzij de degelijke opleiding heb ik nieuwe inzichten gekregen in maatschappelijke problemen en hoe daarmee om te gaan. Luistervaardigheden worden aangeleerd, hoe je komt tot een goed gesprek.

Vandaag wil ik nog steeds tijd vrijmaken voor anderen en mijn capaciteiten hiervoor gebruiken, maar ik beseft dat Tele-Onthaal veel meer is dan luisteren naar mensen. De leuze *luisteren is een eerste stap* zegt het ook al: door het contact met anderen en ook door de opleiding ga je nadenken over jezelf, durf je jezelf ook in vraag stellen en kun je zodoende groeien. Best wel confronterend.

Zorg dragen voor mensen is mij meegegeven vanuit mijn opvoeding. Het is dan ook niet verwonderlijk dat mijn studiekeuze lag in de zorgverlenende sector.

Toen ik om fysieke redenen mijn job diende op te geven, ging ik op zoek naar een andere zinvolle invulling. Ik zocht vrijwilligerswerk waarin ik met mensen kon bezig zijn.

Toeval op niet, de werving van Tele-Onthaal trok mij onweerstaanbaar aan. Maar zou ik dat wel kunnen? In mijn beroepsleven was ik wel het een en ander gewoon, moest daar ook kunnen luisteren naar pijn, verdriet, ongemakken, machteloosheid... Ook met mijn eigen machteloosheid werd ik geconfronteerd. Maar Tele-Onthaal was toch een ander paar mouwen, dacht ik.

Mezelf moed insprekend ben ik toch maar naar de info-avond van Tele-Onthaal gegaan. Er is in elk geval een opleiding aan verbonden, dus ik word toch niet zomaar in de arena gegooid, hield ik mezelf voor.

De motivatie was er: er zijn voor iemand die het moeilijk had, proberen met die mens een stukje op weg te gaan.... Mijn poging om de wereld een beetje beter achter te laten.

Door de opleiding ging een andere wereld voor me open. Verrijkend en relativerend voor mijn persoonlijk leven en dat van mijn gezinsgenoten.

Via de oproepers stroomt de wereld bij mij binnen, zoals hij echt is.

In het gesprek ontspint zich het vertrouwen tussen twee anonieme mensen, een klein wonder dat me telkens opnieuw ontroert!

Het team zorgt voor bijscholingsmogelijkheden, ervaringsuitwisselingen, ondersteuning als we het zelf even moeilijk hebben.

De collega's zijn mensen met wie ik mij op dezelfde golflengte voel zitten. De keuken is onze ontmoetingsplaats, waar we bijtanken van elkaar, waar we samen lachen en ernstig kunnen zijn. Waar vriendschappen ontstaan...

Tele-Onthaalmedewerker zijn vraagt veel inzet en engagement, maar mijn balans geven-nemen voelt zich perfect in evenwicht.

Mijn motivatie is niet zo veranderd in de +20 jaren dat ik meewerk bij Tele-Onthaal. Mijn bezoldigde loopbaanperiode bedroeg minder dan de helft van de tijd van mijn vrijwilligersperiode. Voor mij zegt dat genoeg en ik denk er nog niet aan om te stoppen.

Zolang ik het gevoel heb dat ik echt aanwezig kan zijn voor de oproeper, dat ik onbevooroordeeld kan luisteren en een stuk mee op weg kan gaan....

Zolang ik voor iemand een rustpunt kan betekenen in een wereld waarin hij op dat moment het gevoel heeft te verdrinken....

Zolang ik iemand door de ogen van de voor hem belangrijke ander kan laten kijken, zodat er begrip en opnieuw een kans tot verbondenheid kunnen ontstaan....

Zolang ik iemand kan horen zeggen: 'zo had ik het nog niet bekeken' en er verruimend inzicht daagt....

Zolang ik een druppel op een hete plaat kan zijn....

Zolang ik van een oproeper hoor dat 'het eens mogen vertellen en daar de tijd voor krijgen helpend was'....

Zolang is het werken bij Tele-Onthaal zinvol voor mij!

.....

Ik was 54 jaar. De periode van de grote verantwoordelijkheid voor mijn kinderen lag eigenlijk achter de rug. Blevten nog over mijn professionele bezigheden (commercieel). Maar uiteindelijk hadden die maar zin gehad omdat ze me toelieten mijn kinderen te begeleiden naar de volwassenheid. Die zingeving viel dus weg. En verder werken tot 60 jaar? Voor wie? Voor wat?

Ik vond in de mogelijke antwoorden (o.a. meer geld ..., meer tijd voor mezelf...) geen voldoening omdat ik eigenlijk op dat vlak geen tekort ervoer. Rijker worden trok me niet aan. Bovendien was mijn levenspartner nu ook gepensioneerd. Maar stoppen met werken betekende ook het wegvallen van een groot netwerk van medemensen (bedienden en arbeiders) om me heen. In de loop der jaren was het zo geëvolueerd dat, met het akkoord van de directie, in mijn bureau, vertrouwelijk, werk- of privéproblemen konden worden besproken. Dat deel van mijn job zou ik dus wél missen!

En zo kwam Tele-Onthaal op mijn weg. Het stelde me gerust dat er een degelijke vooropleiding en training werd gegeven en dat ik een persoonlijke mentor toegewezen zou krijgen, bij wie ik met al mijn vragen en onzekerheden terecht zou kunnen. Want onzeker, dat was ik. Geen rechtstreeks contact... Anoniem.... Ik wist niet of ik de juiste voeling zou kunnen hebben met een oproeper. Want dat was uiteindelijk wat ik wou: een stukje weg afleggen samen met iemand, er even zijn voor iemand... De rest zou dan wel vanzelf gaan, dacht ik.

Een nieuwe uitdaging. Ik kon me weer tegen iets zinvol aanzetten.

Mijn huidige motivatie is eigenlijk nog niks veranderd. Ze is en blijft onverminderd en nog steeds, na meer dan 12 jaar, een zinvolle uitdaging. Waarom, zal je vragen. Heel eenvoudig: vaak is een gesprek voor mij, in mindere of meerdere mate, een confrontatie met mezelf. Ik krijg meer inzicht in hoe ikzelf in mekaar zit, hoe ook mijn gedachten mijn leven soms sturen en mijn hart en ziel verlammen. Door al die gesprekken is er geleidelijk aan een naamloze warme band gegroeid tussen "de andere" en "ik", mijn Sturm & Drang-temperament is als het ware vanzelf in het niets verdwenen. Het is in feite moeilijk met woorden uit te leggen.

Toch een poging. Milder? Meer begrip? Wat of hoe dan ook, het voelt zeer goed aan. Ik heb het gevoel dat mijn hart "in extensie" is: ik zit niet meer op mijn veilig maar uiteindelijk eenzaam eilandje, ik communiceer dus....ik leef. (*haha, Descartes in vrije interpretatie*).

En ik laat het aan de anonieme "mens-oproeper" om uit te maken wat ik als anoniem "Tele-Onthaal-mens" te bieden heb.

Ik deed reeds aan vrijwilligerswerk. Maar aangezien ik door omstandigheden over heel wat meer vrije tijd kon beschikken, wou ik meer. Ik keek uit, wist niet direct naar wat en hoorde van iemand die werkte voor Tele-Onthaal.

Mijn eerste reactie: hulp bieden aan de telefoon, dat is wel iets voor professionelen! Anderzijds leek mij dit wel boeiend, iets dat helpt met de voeten op de grond te blijven, te ervaren wat er in onze maatschappij echt leeft, ver van de rozengeur en maneschijn. Ik vernam dat medewerkers een degelijke opleiding krijgen, verder goed begeleid worden en dat er onder de medewerkers goede en boeiende contacten zijn. Mijn keuze was gemaakt. Ik nam contact op met Tele-Onthaal.

Zo ben ik dan gestart. Toch met de vraag of dit iets is dat ik kan. In de opleiding werd het al heel vlug duidelijk dat het heel belangrijk is dat mensen aan de telefoon hun verhaal kunnen doen en dat wij als medewerker betrokken, respectvol en meelevend luisteren.

Nu vind ik het zinvol wat ik doe. En belangrijk. De meeste oproepers reageren opgelucht ongeremd te kunnen vertellen wat hen op het hart ligt. Dikwijls hoor je: waar moet ik anders terecht, bij wie kan ik het kwijt? Velen zijn echt dankbaar en verwoorden dat ook op het einde van het gesprek.

Als medewerker vind ik het belangrijk echt betrokken te zijn, mee te gaan in het verhaal van de oproeper: tijd nemen, positieve zaken waarderen, erkennen en herkennen van de inzet en moed van de oproeper.

Bij de start was het toch even wennen. Het is telkens nieuw en je bent nu alleen met de oproeper. Het is eigenlijk een wondere (pijnlijke) wereld, mensen die aan een anonieme persoon hun ziel blootleggen. Daar sta ik vaak bij stil: hoe moet het voelen al je bij niemand uit je naaste omgeving terecht kan? Dit is dan ook een extra stimulans om er volledig te zijn voor de oproeper.

Tot besluit: het telefoonwerk leert te relativiseren en heel dankbaar te zijn voor wat wij kregen en hebben. En leert dit... te koesteren.

Een beginneling

Ik ervaar mijn engagement als een voorrecht, een privilege. Waarom? Vertrouwen krijgen doet me deugd: ik beteken 'iets' voor iemand, een anonieme beller dan nog... Het geeft een gevoel van uitdaging om in te haken in leef- gemoedswereld van de oproepers. Ik mag delen in hun intimiteit, hun taboegevoel, het diepste van hun hart. Bij anonieme oproeper ben je soms sneller bij het diepste van het hart dan in gewone relaties.

Ik probeer samen met oproeper een sfeer te scheppen: het juiste ritme van de oproeper vinden; achter de oproeper staan, niet ervoor door te vlotte 'onthullingen' te willen bekomen; niet wat hij meemaakt maar hoe hij het meemaakte (gevoelens).

Ook een sfeer van 'alles mag gezegd' (taboe) als hij of zij het wil, maar dan met veel respect voor het proces van oproeper. Raad geef ik bijna nooit. Iets anders is de 'raad' die oproeper al zelf in zich heeft... Iemand laten verwoorden wat zijn gedachten en gevoelens zijn, is vaak een verlossende daad stellen. We hebben snel genoeg gegevens om een sfeer aan te voelen. Hier bij stil staan is naar het hart luisteren...

Mijn motivatie om medewerkster te worden bij Tele-Onthaal was het besef dat mensen ergens terecht moeten kunnen.

Ikzelf had twee keer naar Tele-Onthaal gebeld en, niettegenstaande er geen "oplossing" te vinden of te geven of nodig was, deed het gewoon eens deugd om te kunnen babbelen met iemand, om mijn onmacht en verdriet te kunnen vertellen, zonder dat me dat achteraf nog zou achtervolgen (wat wel kan gebeuren als je het aan bekenden vertelt).

Wat ook meespeelde was het besef dat ik een gelukzak ben met (meestal) geen al te zware problemen en met een "normaal" leven. We hebben allemaal onze problemen, maar als je al die heel zware miserie rondom je ziet, dan besef je hoe goed je het hebt en wat je voor die anderen kan betekenen.

Nog altijd werk ik vol enthousiasme mee en probeer vooral er te zijn voor de mensen, maar op de tweede plaats ook "mee" te gaan. De inzet van de oproeper vernoemen kan al wonderen doen. Verder zoeken naar lichtpuntjes of samen met de oproeper stilstaan bij zijn persoon, zijn gedachten en handelingen. De medaille heeft altijd twee kanten....

Als dan iemand, die in het begin van het gesprek vol verdriet is en zich hopeloos voelt, op het einde van het gesprek rustig is en het leven weer wat aankan, dan voelt dat goed aan. Of als hij door het gesprek de andere rondom hem op een andere manier kan bekijken, dan geeft me dat een voldaan gevoel.

Ik weet wel, het is niet altijd zo en er zijn veel in-trieste gesprekken of uitzichtloze toestanden, maar zelfs dan is die stem aan de telefoon een hulp voor de oproeper.

Wat ik er voor terug krijg? Een warm gevoel dat ik iets betekend heb voor iemand. Dat door mijn inzet iemand misschien weer verder kan. Zo voel ik me ook op die manier nuttig. Het geeft me ook meer inzicht in de wereld rondom mij....maar dan vooral in de minder goede kanten...

In eerste instantie dacht ik eraan mensen te kunnen helpen, er te zijn voor hen. Dit tweede aspect klopt wel, het eerste niet. Je kan de mensen niet daadwerkelijk helpen (hun problemen oplossen). Je kan hen wel enorm steunen door er tijdens het gesprek even te zijn, even te troosten en te ondersteunen. Mensen kunnen zo veranderen gedurende het gesprek, je kan even een goed gevoel geven door hen serieus te nemen en begrip te tonen voor waar ze mee worstelen.

Nu, na 3 jaar reeds, is dat gevoel nog steeds aanwezig. De meeste gesprekken verlopen goed, alhoewel er toch mensen zijn die jammer genoeg geen respect hebben (mensen die boos of agressief zijn, mensen die een verhaal opdissen dat verzonnen blijkt). Allicht heeft die kleine groep 'vervelende oproepers' ook problemen maar het is moeilijker om daar empathisch te zijn.

Het vrijwilligerswerk bij Tele-Onthaal is divers, soms heel intens, soms inriest en een enkele keer wordt ook wel gelachen. Als je mensen een klein beetje kan doen lachen tijdens het gesprek, is dat steeds heel ontwapend, zowel voor de oproeper al voor de vrijwilliger.

Als lerares ondervond ik dat ik heel wat jongeren met problemen kon bijstaan. Ook volwassenen spraken me aan over hun zorgen. Dat ik door goed luisteren en gepast reageren mensen die het moeilijk hadden kon helpen, kon bemoedigen, schonk me veel voldoening.

Toen ik mijn loopbaan in het onderwijs afbrak, ging ik me aanbieden bij Tele-Onthaal: spreken aan de telefoon met mensen met een hulpvraag, in een goed begeleid en goed georganiseerd kader. Ik vond dat mijn 'tweede leven' inhoudelijk in balans kwam met dit maatschappelijk engagement, naast de zorg voor mijn gezin, aandacht voor mijn omgeving en een aantal activiteiten die ik gemakshalve hobby's noem. Ik zag mezelf aan de telefoon in de rol van de 'goede buurvrouw', zij het anoniem, bij wie de beller terecht kan voor aandacht en betrokkenheid, voor een goed gesprek en eventueel goede raad.

Alhoewel ik weinig terugverwachtte, besef ik 14 jaar later dat Tele-Onthaal me veel geboden heeft. Zo heb ik heel veel geleerd: in de degelijk opleiding vooraf, de maandelijkse vormingsavonden, de intervisies en niet in het minst van de gesprekken met de oproepers. Mij doet het goed tot een groep te behoren van mensen met dezelfde ingesteldheid: de zorg voor anderen. De omgang met de teamleden en de collega's medewerkers bood me vaak waardevolle momenten.

Tele-Onthaal heeft mijn kijk op het leven en op de samenleving verruimd en genuanceerd, mij gevoeliger gemaakt voor het leed van anderen maar me ook mogelijkheden getoond om ermee om te gaan. Ook mijn privé-leven wordt erdoor beïnvloed.

Nu nog wil ik de 'goede buur' zijn, die kan luisteren en meeleven. Door meer inzicht in mensen en hun problemen, een aangepaste manier van luisteren en spreken en wat ervaring, kan ik soms iets verder gaan. Ik wil graag mensen naar zichzelf laten kijken en naar hun situatie, kritisch en mild tegelijk, ze helpen om te zien dat ze veel of nog een beetje greep hebben op hun situatie en daarmee wat kunnen doen. Ik wil ze graag bemoedigen, samen hem bouwen aan vertrouwen.

Toen ik mij engageerde bij Tele-Onthaal, stond ik op een tweekoppige sprong, ik moest een keuze maken.

Toevallig las ik iets over Tele-Onthaal. Ik wou 'onbaatzuchtig ten dienste staan voor mensen in nood' (zo formuleerde ik mijn oorspronkelijke motivatie) maar had veel twijfels over mezelf toen ik aan de opleiding begon.

Maar de opleiding was een ongelooflijke ervaring, net als de maandelijkse bijsturing. Een leerschool voor het leven, die mij de mogelijkheid gaf iets te bieden.

Door hetgeen ik ervoor terugkreeg bleef ik gemotiveerd en ik doe het na 18 jaar nog altijd graag. Het wederzijds vertrouwen dat ik krijg en geef maakt dat het telefoonwerk boeiend blijft.

Het gaf mij een betere kijk op mensen, het minimaliseerde mijn eigen problemen, maakte het ook gemakkelijker om ermee om te gaan. Vandaar dat ik dankbaar terugblik op één van mijn mooiste keuzes van mijn leven.

Omstreeks de jaarwisseling 1970-1971 werd mij gevraagd, vanuit de Sint-Vincentiusvereniging, of ik wilde meewerken aan de oprichting van Tele-Onthaal Oost-Vlaanderen. Omdat ik van opleiding maatschappelijk werkster was, zag ik daar iets in, was gans mijn leven daar toen al op gericht. Als huismoeder van 7 kinderen, waarvan de jongste 4 jaar was, heb ik na mijn huwelijk steeds vrijwilligerswerk gedaan in de vrouwenbeweging en ik voelde de nood aan om mensen in anonimiteit bij te staan, te luisteren, vreugd en leed mee te dragen.

Het werd een boeiende ontdekkingstocht, een groei die nog altijd doorgaat. Ik mocht meezoeken, meewerken, gedragen door de praktijk van het telefoonwerk, doorheen diverse psychologische opvattingen en strekkingen, met veel boeiende deskundige mensen, opleidingen en een onschatbare rijkdom van lieve medewerkers. Ook in goede en kwade dagen, soms met vragen, twijfel en verdriet. En toch steeds kiezen voor de appelant.

Door die jaren ben ik tot het besef gekomen dat Tele-Onthaal voor mijzelf een groot geschenk is geweest. Het heeft me echt gevormd tot beter mens zijn, in luisterbereidheid, in attent zijn voor wat mensen het diepste beroert, kritisch maar vol mededogen. Tele-Onthaal heeft me veel kansen gegeven om een gelukkig mens te worden.

Deze levenshouding was ook van onschatbare waarde voor mijn gezin. Voor mijn man, die ook vele jaren meewerkte: het werd een gezamenlijk project. Ook onze kinderen zijn er stilzwijgend - zonder veel woorden - door beïnvloed. Zij hebben aandacht voor hun medemens en willen zich inzetten op vele vlakken, elk op zijn eigen manier.

Ik weet dat die motivatie om steeds te luisteren en empathisch voor de oproeper te staan, bij elke beurt moet worden vernieuwd. Maar eerlijk, ik kreeg er niet genoeg van, nooit kwam ik dienst doen met tegenzin. Als dat zou gebeuren zou het tijd worden om te stoppen. Het is voor mij nog steeds een grote vreugde en dankbaarheid om mee te werken.

Ik voel mij ook een schakel in het project. Samen weken onder leiding is noodzakelijk. Net als vorming.

Tot slot denk ik dat Tele-Onthaal van onschatbare waarde is in deze tijd van eenzaamheid en individualisme. Werken aan verbondenheid, het thema dat de laatste jaren het leidmotief is, heeft echt mijn hart gestolen. Daar wil ik mij 100% voor inzetten, trachten te beleven in elke ontmoeting, ook buiten Tele-Onthaal. Verbondenheid ook met de appelant, ieder gesprek is een ontmoeting.

“Wat tenslotte het volle leven uitmaakt
is de kans te hebben gekregen
veel van jezelf aan anderen te geven”

Dank aan zoveel mensen op mijn levensweg in Tele-Onthaal.

Vaak werd ik in mijn job in vertrouwen genomen door ouders: een prille zwangerschap, een jammerlijk miskraam, een nakende echtscheiding, huwelijksperikelen, moeilijk opstandig gedrag van kinderen, een kind dodelijk getroffen door een te snel rijdende chauffeur en dat op een lokale vrije dag: vreselijk... Het vertrouwen deed me veel, de dankbaarheid achteraf eveneens, voor een begrijpend woord, voor respect voor hun diepe pijn.

Enkele jaren voor mijn pensioenleeftijd zocht ik vrijwilligerswerk: thuis vertieren vond ik maar niks. Ik dacht aan palliatieve zorg, Poverello, bezoek bij zieke kinderen. De keuze was groot maar specifiek trok niks me aan.

Tot ik ergens een artikel las over Tele-Onthaal dat me wel aansprak. Informatie gevraagd en gekregen en op de valreep ingeschreven voor de opleiding. Zou het me liggen? Ik liet het oordeel over aan de verantwoordelijken.

Wat me wel lag was de opleiding: ernstig, vaak ook met veel humor, op zoek gaan naar je eigen waarden, je eigen gaven, je eigen beperkingen, enz. Het open gesprek met de andere cursisten. Een nieuwe wereld bloeide open!

En ja, de dag kwam: meeluisteren aan de telefoon, zelf opnemen en het kritisch beoordelen van je gesprek door de mentor.

Zo begon een nieuw engagement. Tot op heden blijft het me treffen: het groot vertrouwen van de oproepers, de dankbaarheid die je krijgt gewoon door met je hart te luisteren, het begrip dat je kunt uiten t.o.v. mensen die zo gekwetst, vernederd worden, de machteloosheid waarmee je geconfronteerd wordt bij onrecht, bij diep verdriet, bij hopeloosheid, bij suicide gewoon aanwezig zijn voor de oproeper, in bescheidenheid en in anonimiteit, het blijft me na 14 jaar nog steeds boeien.

De vaak vrolijke sfeer tussen collega's waar je ook je eigen zorg en verdriet kwijt kan, betekent veel want hoe verscheiden in leeftijd, in vaardigheden, in werking, je voelt dezelfde interesse, gedrevenheid en ook dat doet enorm deugd.

Wat ik hoop? Gezond te mogen blijven naar lichaam en geest en om verder present te mogen zijn! Zei een goed, onlangs overleden collega niet kernachtig: 'Eens Tele-Onthaal, altijd Tele-Onthaal'. Ik kan het enkel onderschrijven.

.....

Mijn oorspronkelijke motivatie was in de eerste plaats de leegte in mijn leven opvullen. Ik had sinds mijn echtscheiding, nu zeven jaar geleden, wel wat vrije tijd, voelde me veel alleen, had en heb af en toe verdriet waar ik mijn twee volwassen dochters niet wil mee belasten want die hebben hun eigen leven.

En vooral, ik wou zeker niet bij de pakken blijven zitten! Iets zinvols doen - daar was en ben ik naar op zoek.

Zo ben ik met de opleiding bij Tele-Onthaal begonnen. En ik heb het me nog geen moment beklagd. Het vertrouwen dat mensen je geven wanneer ze hun diepste gevoelens blootleggen, de steun die je kan bieden aan mensen die hele dagen alleen zijn en niemand zien, het "dankjewel" na een gesprek... "Iets" betekenen, wat hulp kunnen bieden aan iemand, dat voelt goed.

Je leert ook je eigen problemen relativeren, want door al die gesprekken kom je tot het besef hoeveel ellende en verdriet er is in onze samenleving. De oproeper is blij dat Tele-Onthaal bestaat, dikwijls is 106 haar of zijn enige uitweg..

En ook belangrijk is de "thuis" die je krijgt bij Tele-Onthaal. Vooral de band met de mensen met wie ik de opleiding heb gevolgd en met mijn mentor. En de medewerkers, met wie je altijd een babbel kan doen.

Ik werk ondertussen anderhalf jaar mee aan de telefoon en hoop, later, ook on-line te kunnen meewerken.

Een aantal jaren geleden had ik nood aan een nieuwe zinvolle bezigheid. Onze twee oudste dochters gingen op kot in Gent om te studeren. Ik zocht dus een aanvulling voor mijn huishoudelijke en opvoedkundige taken.

Ik dacht een talent voor menselijk inzicht te hebben ontwikkeld. Ik had veel gekregen en ik wou dit doorgeven. En ik wou iets betekenen voor anderen die daar iets mee konden doen. Ik geloofde in de waarde van iedere mens. En ik wou vooral een positieve boodschap meegeven.

Ik wou mij engageren en mij toch niet teveel binden, ik wou tijd geven en energie en waarden uitwisselen. Ik wou een nieuwe uitdaging en een opener kijk naar de mensen rondom mij. Ik koos voor vrijwilligerswerk. T.O. zou mij die kans geven.

Doorheen de jaren is mijn motivatie ruimer en dieper geworden. Ik wil nog altijd inzicht en kennis en wijsheid doorgeven. Maar ik weet dat ik nu meer begrip, warmte, rust en genegenheid kan verwoorden. Mij treffen nu meer het verdriet, de onmacht en de angsten van de oproeper.

Ik wil die helpen dragen door met empathie te luisteren, door geloof in mijn woorden te leggen en door plaats te maken in mijn hart. Mijn gesprekken zijn minder een opgave, minder een invulling, wel meer een aanvoelen en met respect luisteren naar de binnenkant van hun vragen (hoe klein of groot, hoe zwaar of moeilijk die ook mogen zijn). De gelegenheid die T.O mij biedt is nu: ik mag de diepere noden in onze samenleving mee helpen dragen en ik mag die maatschappelijke betrokkenheid voor hen verwoorden... En dat beantwoordt aan een andere gave in mij: zorg dragen voor mensen.

Ik was 50-plus, gehuwd en huisvrouw en al jaren actief in het verenigingsleven op onze parochie. En toch was er diep in mij het verlangen naar iets anders, iets nieuws, iets buiten mijn dorp, waar ik andere mensen kon leren kennen, mijn grenzen verruimen, meer kennis opdoen.

En toen hoorde ik van Tele-Onthaal. Eerst via een advertentie en een belletje begon te rinkelen. Na een jaarbeursbezoek en een inlichtingsavond wist ik, voelde ik : dit is het! Luisteren naar de noden van mensen met zorgen, met problemen... waar kon men dat nog ? Wie maakte nog tijd? Waar kon men terecht om te spreken over zijn verdriet, ontgoochelingen, zorgen, twijfels? Het verlangen groeide. Maar de twijfel ook, want ik had geen hogere studies gedaan, en kon, vond ik zelf, het allemaal niet zo goed verwoorden, maar luisteren, ja, dat zag ik wel zitten.

Men vroeg wel veel van de vrijwilliger, veel inzet, veel tijd, veel bijscholing. Wekelijkse beurten, allerlei vergaderingen: vormingsdagen, trainingsdagen, intervisies, supervisies. Voor mij alles nieuw. Doch het sprak me enorm aan. Leergierig zoals ik steeds was leek het één grote uitdaging.

En een droom werd werkelijkheid. Ik slaagde in de toch wel zware, intense maar héél verrijkende opleiding.

Ik heb er héél veel geleerd, veel mensenkennis opgedaan, leren relativeren, ook in mijn eigen leven. Het is en blijft een persoonlijk groeiproces. Het werk is nooit af, is altijd anders, nooit voorspelbaar maar heel boeiend en afwisselend.

In de 18 jaar dat ik intussen meewerk blijven twee belangrijke pijlers nog altijd even belangrijk : erkenning en bevestiging van de oproeper. Zelf krijgen wij dat in ruime mate terug van het team dat steeds klaar staat voor ons, bij gelijk welk probleem.

De ondersteuning van het team, de vriendschap tussen de collega's, de gezellige babbels in de keuken, het uitwisselen van telefoonervaringen, nog steeds bijscholen om meer zicht te krijgen in de problematiek waarvoor mensen bellen: dit alles samen maakt dat ik dit werk graag nog enkele jaren zou willen verder doen.

Maar de sterkste motivatie blijft wel af en toe een telefoongesprek waarbij een oproeper op het einde zegt : dit alles had ik nu nog tegen niemand gezegd, maar gij begrijpt mij... Dan pas besef je tot wat "luisteren" kan leiden.

Men geeft veel maar men krijgt ook zoveel terug, en dat is met geen geld te betalen.

Oorspronkelijk wou ik iets doen voor de maatschappij: me belangeloos inzetten voor de medemens. Wat me aantrok in Tele-Onthaal was de voortdurende opleiding, de anonimiteit, het pluralisme. Ik dacht aan de telefoon mijn levenservaring en maturiteit te kunnen gebruiken.

Bij de start moest ik opletten om niet te oplossingsgericht te denken en te luisteren. Nu ben ik veeleer een luisterend oor.

Wat krijg ik terug? Dankbaarheid van de bellers om luisterend aanwezig te zijn.

Vanuit mijn werk met jonge mensen rond 'risicogedrag' werd ik vaak geconfronteerd met 'de pijn van het zijn': psychische, sociale en emotionele problemen, niet alleen bij jongeren maar ook bij de generatie van hun ouders. Ik was vooral getroffen door lijden dat gepaard gaat met depressies, vertwijfeling en wanhoopsgedachten, enz.... De cijfers liegen er niet om: we staan in de tragische (Europese) top drie wat de zelfdodingen betreft.

Tegelijk ondervond ik dat mensen zoveel deugd konden beleven aan een gemoedelijk gesprek in een sfeer van empathie, begrip en respect. Ik wou ook buiten mijn job iets doen in die richting en vermoedde dat ik hiervoor misschien wel bij Tele-Onthaal terecht kon. Mijn verwachtingen werden ingelost: de opleiding was degelijk, zowel qua inzicht in de problematiek als qua vaardigheidstraining om met mensen in gesprek te gaan.

Intussen leerde en leer ik nog altijd dat het bieden van een luisterend oor een sleuteltechniek is. In talloze gesprekken ervaar ik dankbaarheid en opluchting van de kant van de oproepers, wat mij een hart onder de riem steekt om gemotiveerd verder te doen. Ook in mijn persoonlijk leven betekent het een verrijking: je denkt 'anders' na over sommige levens- en alledaagse problemen en leert dat een niet-bevoogdende en begripvolle opstelling tegenover je naasten vaak kleine wonderen kan verrichten. Redenen genoeg dus om er nog wat mee door te gaan.

Mijn oorspronkelijke motivatie: mensen helpen. Ik wou ook nog 'iets speciaals' doen. Zelf was en ben ik een tevreden mens en ik hoopte uit die eigen kracht te kunnen putten en ook (hoopte ik stilletjes) uit de steun van 'gelijkgezinden'.

Nu luister ik veeleer dan te willen helpen. Met je hart luisteren is meeleven met oproepers. Met je eigen beperktheden en gaven open staan voor mensen in nood, met een klare kijk, vooral met een warm hart...

Ongelooflijk hoe het vertrouwen van de oproeper je dan treft. Je hoort vaak: "Dit durf ik nergens anders vertellen...." Je kunt een blik werpen in het diepste zijn van mensen: hun wanhoop, hun jaloersheid, hun bewogenheid, hun teleurstelling.

Conclusie: ik krijg meer dan ik ooit durfde veronderstellen! Ik word milder, begrijpender, ruimer denkend. Ik word een "ruimer" mens dank zij... het vele luisteren.

Ik kan zelf ook vaak terecht bij collega's, bij de 'gelijkgezinden', hoe verscheiden ze ook zijn (opleiding, job, gehuwd of ongehuwd, enz). De zoveelste rijkdom die ik dankbaar ervaar...

Tele-Onthaal geeft diepere zin aan mijn bestaan, mijn leven.

De vraag naar mijn motivatie doet nadenken. Doe ik het voor de oproeper? Doe ik het voor mezelf? Heb ik mensen nodig? Wil ik eenvoudig kunnen luisteren? Helpen? Of wil ik gewoon hun leed wat verzachten zonder veel te kunnen doen? Hen gewoon laten vertellen? Hoe probeer ik hen nabij te zijn?

Het zal waarschijnlijk wel een mengeling zijn.

In het begin was mijn motivatie actief: mensen helpen, zeggen wat ze moeten doen. Ik herinner me nog een oproep: eenzaamheid, echt alleen zijn, niemand hebben, niemand om op terug te vallen, niemand die in 'hun wereld' naar hen luistert, en dan zeggen: doe er iets aan!! Aan wat? Troost zoeken bij wie? Zich veilig voelen bij wie?

Lukte niet.

Na enkele jaren meewerken schreef ik: de medewerkers vormen één lange ketting van verschillende schakels, elk met zijn eigen inbreng, persoonlijkheid, waarden. Samen vormen we die ketting tot een schitterend, kleurrijk geheel. We zijn er allemaal nodig en proberen de mensen die ons nodig hebben *een weg te wijzen* om gelukkig te zijn, om vrede te vinden, *een weg te zoeken*. Hoe? Door ook enkele aanwijzingen te geven.

Nu is mijn motivatie 'er zijn voor mensen', ondersteuning geven, en trachten bij te sturen, inzicht geven, bemoedigen en aanmoedigen, omgeving verkennen, krachten in hen naar boven brengen, warmte geven, helpen opdat zijzelf een oplossing zouden vinden. Wij kunnen het niet voor hen.

Mijn besluit: echt luisteren, beseffen dat mensen naar ons bellen om hun problemen, hun miserie, hun verlangens, hun vragen en twijfels, hun wanhoop, hun leegte, hun nood aan warmte - aan begrip - aan nabijheid, hun eenzaamheid, hun rouwproces, hun kwaadheid op anderen die niet goed zijn of geweest zijn, hen hebben misbruikt, of hebben pijn gedaan, te verwoorden en aan ons toe te vertrouwen, *dat* is het waard om dag en nacht aan die telefoon te zitten en te luisteren.... Altijd gemakkelijk is dit niet. Maar *daar* krijgen wij het vertrouwen van mensen en moeten er schroomvol mee omgaan en proberen er (toch) iets aan te doen.

Enkele bedenkingen: we krijgen veel van mensen, mogen soms kijken in hun diepste binnenste. Kunnen wij hen iets teruggeven? Kunnen wij hen wat vrede brengen in hun hart? Kunnen wij elkaar nog vergeven? Is er, naast "kom op voor uzelf", nog plaats voor verzoening?

Houden wij rekening met het diep spirituele *in elke* mens?

Dit alles geeft me motivatie en is de reden van mijn blijvende inzet.

Hier ben ik dan weer met mijn lofbetuigingen aan het adres van Tele-Onthaal. Ik moet het blijven herhalen: Tele-Onthaal is een groot deel van mijn leven geworden.

De voorbije jaren op Tele-Onthaal, het zijn er nu al 10, blijven een fundament voor mijn innerlijke groei: dankzij de degelijk opleiding (een kritische analyse van mijn eigen ik) een gezonde zelfkennis en zelfvertrouwen verwerven om zo een innerlijke rust te vinden; in de intervisiegesprekken ook persoonlijke ervaringen benoemen; gewoon je thuis voelen in de hulpverlening en in jezelf, en nog ver daarbuiten; door zelfstudie en lezing nog meer zelfvertrouwen krijgen.

Waar ik mij goed in voel zijn de gesprekken over relatieproblemen: door mijn eigen levenservaringen voel ik de verliesgevoelens van de oproepers beter aan.

Mijn engagement voor mijn directe omgeving (vrienden, kinderen, familieleden) is mij altijd zeer waardevol geweest. Zij weten dat ik steeds klaar sta in allerlei problemen en wil luisteren. Dat is dan Tele-Onthaal ten huize van, tijdens een wandeling en zelfs op de fiets...

Tele-Onthaal is een deel van mijn leven geworden. Zo heeft mijn echtgenoot het altijd gewild: 'mensen mogen helpen'. Hij stond steeds achter mijn inzet en waardeerde mij hiervoor sterk. En met die gedachte aan hem wil ik me blijven inzetten. De vriendschap van teamleden en vrijwilligers waren voor mij van grote steun in mijn verdriet. Ze hebben mij steeds doen beseffen dat ik er niet alleen voor sta en gaven mij elke keer die bemoedigende woorden als steun. Hiervoor mijn welgemeende dank.

Wat was mijn motivatie, werd bij het begin van de opleiding gevraagd. Dat kreeg ik zo gauw niet gezegd. Maar met de jaren wordt een en ander wel duidelijker.

De mens is een wonderlijk wezen en elk leven is een fascinerend verhaal. In het normale leven krijg je zo weinig de kans om in het hart van mensen te kijken. Aan de telefoon komen wildvreemden het je zomaar vertellen.

Je wordt er (als je het al niet was) stil van, milder, ruimdenkender, zachter. Je leert van mensen houden. Je begrijpt dat mensen op een hele diepe manier met elkaar verbonden zijn, dat delen en luisteren al voldoende zijn om weer kracht te voelen. Eigen kracht dan nog, van de mens die even tevoor nog hilde en aan de grond zat. Je leert met elk telefoongesprek wat meer geloven in mensen. En dus ook in jezelf.

Je leert krijgen, want het gesprek gaat twee kanten op. De beller geeft ook: vertrouwen, nabijheid, dankbaarheid. Soms lijkt het gesprek op een beginnende vriendschap, zo goed klikt het. Maar je leert ook loslaten: elk gesprek staat op zichzelf en je bent maar een schakeltje in de 24-uursketen van deze TO-dienst.

Word je er wijzer van? Van luisteren, zoeken, proberen begrijpen leer je hoeveel kleuren, schakels, aspecten alles heeft, dat je maar beter niet te vlug kunt oordelen. Of misschien zelfs helemaal niet... Ook niet over jezelf. Indien nodig lopen er hier genoeg rond aan wie je raad zou durven vragen...

